

Γέρων Ίερώνυμος τῆς Αἰγίνης - Ἀποφθεγματικοὶ Λόγοι

Ἡ ἐξομολόγησις ξανὰ δι' ὅ,τι ἐξομολογήθης εἶναι ἀπιστία εἰς τὸ μυστήριον.

Κάθε πότε κοινωνεῖτε, κάθε πότε διψάει ἡ ψυχὴ σας; Ἄν δὲν σᾶς ἔλθουν πάντως δάκρυα, νὰ μὴν κοινωνεῖτε. Κάθε δέκα πέντε ἡμέρας, καλὸν εἶναι. Αὐτὸ ὅμως θὰ τὸ κανονίσει ὁ πνευματικὸς σας.

Μὴ λέτε πολλά. Κρατῆστε τὴν γλώσσαν. Ἀγαπήστε τὴν σιωπὴν. Ἄν τὴν συνηθίσετε, μετὰ δὲν θὰ θέλετε νὰ ὀμιλήτε. Τόσον εἶναι ὁμορφὴ ἡ σιωπὴ.

Ἀγαπήστε καὶ τὴν προσευχὴν. Ἔνας ἔκαμε προσευχὴ ὅλη τὴν νύχτα. Τὰ λόγια τῆς προσευχῆς τοῦ ἔρχονταν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο χωρὶς δυσκολία.

Νὰ ἔχετε χαρὰν! Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη ἄς σᾶς εἶναι φιλοξενούμενες, ὄχι ὅμως ἡ ἀπελπισία. Τῆς ἀπελπισίας νὰ τῆς κλείνετε τὴν πόρτα! Ὁ Χριστιανὸς δὲν πρέπει οὔτε δειλὸς νὰ εἶναι, οὔτε ἀπελπισία νὰ ἔχει.

Οἱ ἄλλοι ὅ,τι γράμματα ξεύρουν, αὐτὰ καὶ σοῦ λένε. Τὰ δικά τους ζοῦν, τὰ δικά τους ξεύρουν, αὐτὰ σου λένε. Τὰ δικά σου δὲν τὰ ζοῦν, δὲν τὰ ξεύρουν, δὲν τὰ ἀγαποῦν! Πῶς λοιπὸν ἀφοῦ δὲν γνωρίζουν τὴ γλώσσα σου θέλεις νὰ σοῦ μιλήσουν!

Μὴ θυμώνετε. Θὰ σᾶς εἰρωνευθοῦν, θὰ ὑποφέρετε. Ἔσεῖς μὴ φοβάσθε. Σᾶς προσφέρουν δηλ. πιπέρι, νὰ δίδετε ζάχαρη. Ἐγὼ πιπέρι δὲν ἔχω νὰ σκέπτεσθε, ζάχαρη ἔχω, ζάχαρη δίδω.

Σὲ κάθε προσευχὴ πρέπει νὰ ἔχετε ἓνα κόμπο δάκρυ. Καὶ σάν σας ἔλθῃ κατάνυξις, μὴ τὸ λέτε πουθενὰ γιατί εἶναι θεῖον δῶρον μήπως καὶ τὸ χάσετε!

Τὸν ἱεροκήρυκα νὰ τὸν ἀκοῦτε, ἀλλὰ μὴ ζυγώνετε πολὺ. Ὅλοι ἄνθρωποι εἴμεθα. Πιθανὸν νὰ διαπιστώσετε ἀδυναμίες καὶ νὰ πεῖτε ἄλλα λέει καὶ ἄλλα πράττει.

Νὰ μὴ θυμώνετε. Νὰ γλυκαίνετε μὲ τὴν ζάχαρὴν σας, δηλ. μὲ τὸν καλὸν σας λόγο τὸν ἄλλο.

Μὴ ὑποδεικνύεις, διότι, διδασκαλία δίχως θέλησιν τοῦ ἄλλου, ἔχθρα εἶναι καὶ γίνεται ἁμαρτία καὶ σὲ κείνον ποῦ ἀκούει καὶ δὲν κάνει καὶ ἐσὺ στεναχωρεῖσαι καὶ ταράζεσαι.

Ἀγάπησε τὴν κατάνυξιν, φέρνε στὸ νοῦ σου τίς αἰτίες ποῦ θὰ σοῦ φέρνουν δάκρυα.

Στὸν ἄλλο νὰ λέγῃς τόσα, ὅσα νομίζεις ὅτι θὰ σηκώσει, ὄχι περισσότερα.

Ὅταν δίδῃς ἔλεημοσύνη, νὰ μὴ ἐξετάζεις τί εἶναι τὸ πρόσωπο ποῦ τοῦ δίδεις, ἂν εἶναι καλὸ ἢ κακό. Ἡ ἔλεημοσύνη εἶναι σπουδαῖο πράγμα, ἐξαλείφει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

Ἀπόδειξις ἀγάπης πρὸς τὸν Σωτήρα μας, εἶναι τὰ δάκρυα κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς.

Ἐὰν ἔχεις φόβον Κυρίου, ἔμαθες Θεολογίαν, Ἐὰν δὲν ἔχεις φόβον Κυρίου τέχνην ἔμαθες διὰ νὰ ζήσης.

Τὸ χτίσιμο μὲ ξηροὺς λίθους δὲν εἶναι καλό. Χρειάζεται ἡ λάσπη, χρειάζεται καὶ ὁ ἀσβέστης. Ἔτσι καὶ ἡ προσευχὴ· χωρὶς δάκρυα δὲν εἶναι προσευχὴ. Χρειαζονται δάκρυα, ἀλλιῶς ὠφέλεια δὲν μένει ἀπὸ τὴν προσευχὴν.

Θὰ κάμῃς ὅ,τι ἠμπορεῖς διὰ τὰ παιδιά σου, διότι εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν ὁ Χριστὸς μας θὰ σοῦ ζητήσῃ ἢ τὰ παιδιά σου σεσωσμένα ἢ τίς πληγὲς στὰ γόνατά σου, ἀπὸ τὴν πολλὴν σου προσευχὴν. Δὲν γνωρίζουν δυστυχῶς, οἱ γονεῖς τὴν εὐθύνην τὴν ὁποίαν ἔχουν διὰ τὰ τέκνα των.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει κάποιο χάρισμα. Βρὲς τὸ χάρισμά του καὶ ἐπαίνεσέ τον. Χρειαζεται καὶ ὁ ἔπαινος (πρὸς τόνωσιν) καὶ ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀγάπη. Τότε ὁ ἄλλος καὶ πολὺ καλὸς νὰ μὴν εἶναι, διὰ τὴν τιμὴν, τὸν ἔπαινον, τὴν ἀγάπην ποῦ τοῦ ἐκδηλώνουν ἐλέγχεται καὶ γίνεται καλύτερος.

Εἰς κληρικόν: Ὅσο μπορεῖς ἀπέφευγε τὰ ἔξω. Κλείσου εἰς τὸ δωμάτιόν σου. Σφίξε τὸν νοῦ σου ν' ἀνοίξη νὰ δῆς πνευματικὸν φῶς. Νὰ λέγῃς πότε νὰ φθάσεις στὸ δωμάτιόν σου καὶ νὰ κλεισθῆς. Μελέτησε, προσευχήσου. Ἄν δὲν εἶσαι ἐνισχυμένος πῶς θὰ ἐνισχύσεις ἄλλους; Καὶ ὁ κόσμος τρέχει, ζητᾷ τὴν διψα τῆς ψυχῆς νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ τὰ ὄργανά της, ἀπὸ τὸ ράσον! Τί θὰ δώσεις ἂν δὲν ἔχῃς καὶ πῶς θὰ ἔχῃς ἂν δὲν ζητήσῃς ἀπὸ τὸν Θεόν; Νὰ κοπιάζῃς εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν μελέτην καὶ θὰ ἐνισχύεσαι.

Ταπεινώσιν νὰ ἔχῃς. Ὅταν βρέχη τὸ νερὸ δὲν σταματᾷ εἰς τὶς κορφές ἢ στὰ βουνά, ἀλλὰ κάτω εἰς τὴν πεδιάδα. Οἱ ταπεινοὶ ἄνθρωποι ἔχουν χάριν, καρποφορίαν καὶ εὐλογίαν.

Εἶσαι ἱερεὺς; Νὰ προσέχεις, δὲν ἀνήκεις εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Εἶσαι σὰν μία βελόνα στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Νὰ ἴσαι καλός, νὰ μὴ εἶσαι σὰ τὴ σκουριασμένη βελόνα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τὴ δουλειά της. Δία τὸν ἑαυτὸ σου δηλ. ἀδυναμίες, πάθη κλπ. νὰ μὴν ὑπάρχῃς. Τὸ ράσον, ἡ συνθήκη σου εἶναι μὲ τὸν Θεόν, νὰ σὲ συγκλονίζει καὶ νὰ λές, τί θέλει τοῦτο; Τί μοῦ λέγει τοῦτο; Ναί, ν' ἀγαπῶ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἐργάζωμαι εἰς ὅ,τι μὲ ἔταξε.

Νὰ προσέχῃς. Ὁ διάβολος παντοίους τρόπους μεταχειρίζεται γιὰ νὰ βλάψῃ τὸν κληρικόν, διότι ἀπὸ ἓναν μόνον ἅγιο κληρικόν, χιλιάδες ἤμποροῦν νὰ ὠφεληθοῦν καὶ νὰ σωθοῦν, ὅπως καὶ ἀπὸ ἓναν ποὺ δὲν ἀγωνίζεται, χιλιάδες ἤμποροῦν νὰ ἀφανισθοῦν.

Ὁ κληρικὸς πρέπει σὰν τὰ πολυόμματα νὰ εἶναι, δηλ. παντοῦ μάτια νὰ ἔχῃ, νὰ εἶναι ἀκέραιος, δυνατὸς εἰς τὸν νοῦν, σοφός, ἅγιος.

Μετὰ τὰ λόγια τῆς Ἀκολουθίας, Ἀπόδειπνον κλπ. νὰ παρακαλᾷ τὸν Θεὸν καὶ μὲ ἀπλὰ λόγια, μὲ λόγια δικά σου γιὰ τὰ προβλήματα σου γιὰ τὸν πόνο σου, ὡς νὰ εἶναι μπροστά σου καὶ τὸν βλέπεις. Αὐτὰ τὰ πονεμένα καὶ κατανυκτικὰ λόγια, εἶναι σὰν τὰ προσανάμματα διὰ νὰ πιάσει ἡ φωτιά, δηλ. ὁ πόθος διὰ τὸν Θεόν. Καὶ τότε ἔρχονται καὶ τὰ δάκρυα.